

юнакъ непобедимъ“.*) Отъ тогава и пѣснитѣ „Трѣба ечи, Балканъ стене“, „Стани, стани, юнакъ балкански“ почватъ съ по-голѣмъ възторгъ да въодушевяватъ революционната младежъ. Тя не само пѣе и се въодушевява, но се заразява отъ примѣра на Хаджи Димитровия толкова рѣдккъ патриотически подвигъ. Такъвъ е случаятъ съ учителя Бачо Киро Петровъ отъ село Бѣла-черква, недалечъ отъ което, въ мѣстността Канлж-дере, се завърза четвъртия ожесточенъ бой между многобройнитѣ турски сили и малката храбра дружина.

„Ако подиръ осемъ години нашето село роди покойния Бачо Киро, който за сжщата свобода умрѣ на бесилката въ Търново, ако и това наше скромно селце, заедно съ другитѣ, изпроводи единъ българинъ въ Дрѣновский манастиръ, то за това причина сж юнацитѣ, паметъта на които днесъ чествуваме“, казва свещеникъ Петко Франговъ отъ с. Бѣла-черква въ своята речъ на Канлж-дере, при първата възпоменателна годишнина на това историческо мѣсто (9 юний 1886 г.)*).

За младитѣ и за буднитѣ граждани Хаджи Димитъръ става идеалъ и народенъ светецъ; за него се говори и въ училища, и въ читалища, и въ домоветѣ, и въ последната овчарска колиба, гдето е проникнала искрата на народното съзнание.

* * *

Преминаването на Хаджи Димитъръ презъ Дунава и мъжественото държане на дружината му се е смѣтало за голѣмо събитие, чието ехо се разнесло не само въ вжтрешността на България, но достигнало въ султанската столица, въ крѣговетѣ на европейската дипломация, въ чуждестранния печатъ, а най-вече въ заинтересованитѣ срѣди на българската емиграция въ Ромъния. Юнашката смъртъ на борцитѣ и безвестната имъ сждба отекватъ и въ чувствителната душа на Христо Ботевъ, който не познава по-възвишенъ идеалъ отъ тоя — да се бори човѣкъ за свободата на своя поробенъ народъ.

*) Пѣла се още преди Освобождението]:

Всѣкой българинъ отъ сърдце
Хвала нека въздаде,
Хаджи Димитру войвода,
Тозъ юнакъ непобедимъ.

*) Изъ книгата „По кървавитѣ дири“ на Илия С. Бобчевъ. книгоиздателство Д-ръ Ж. Мариновъ, 1928, стр. 225.